

си, да се нагласяватъ за бунтъ или да губятъ отъ почивното време въ праздни разговори.

Дълго търпѣли българитѣ това тегло. Нѣмало кому да се оплачатъ. А и да дръзвалъ нѣкой — билъ унищожаванъ заедно съ цѣлия си родъ.

Най-личенъ мжжъ между ковачитѣ билъ ватахъ Чакъръ. Заради силата и пѣргавостята си още отъ ранна младостъ той получилъ най-високото звание „ватахъ“ — главенъ майсторъ. Той билъ високъ, едъръ, съ румено лице и свѣтли детски очи. Никога пѣсенята не пресѣквала връзъ устнитѣ му. Но колкото билъ добъръ съ благонравнитѣ люде, толкова сърдцето му било неумолимо къмъ жестокия врагъ.

Веднажъ му пречернѣло предъ очитѣ отъ мжката на толкова безправни братя. На връхъ Великдень ги накарали да носятъ руда поради нѣкаква бърза поржчка. Майсторъ Чакъръ запретналъ ржкави надъ едритѣ си мишци, понахлюпилъ сърдито ковашката си шапка, метналъ една киянца¹⁾ на рамо и последванъ отъ всички рудокопачи, вжглищари и ковачи на самокова, въ който работѣлъ, се отпра-

вилъ къмъ двореца на господаря си въ Самоковъ.

Беятъ не очаквалъ такова посещение. Излегнатъ на мекъ килимъ, съ наргиле въ ржка, заобиколенъ отъ харема си, той се унасялъ въ ека на дайретата и пѣснитѣ, които изпълвали разкошния му палатъ.

Първата му мисль — когато забелязалъ тѣлпата, която изпълнила двора и трема на долния катъ — била да се скрие. Следъ това се окопитилъ, излѣзълъ на стѣлбитѣ и попиталъ недоволнитѣ какво искатъ.

Застаналъ смѣло предъ него храбриятъ ватахъ. Навжсилъ гжсти руси вежди и заговорилъ отмѣрено и дръзко. Въ свѣлитѣ му очи избухналъ гнѣвенъ пламъкъ. Въ гласа му свѣтнала закана.

Беятъ отвърналъ съ насмѣшка на смѣлия водачъ. Но когато майсторъ Чакъръ пристжпилъ нѣколко крачки поблизу до него, съ потъмнѣло отъ мжка лице, беятъ внезапно отскочилъ назадъ, плесналъ съ ржце, заповѣдалъ на людетѣ си да уловятъ дръзкия гяуръ и да го хвърлятъ въ тъмница.

Не било лесно да се улови и върже такъвъ якъ великанъ. Майсторъ Чакъръ се сдалъ

¹⁾ Кияница — дълга прчка съ желѣзна топка на края.